

خونگار

(ناول)

Ketabton.com

لیکوال: نصیر احمد احمدی

د چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

خونگار

ناول

ليکوال :

نصير احمد احمدي

د کتاب پښندنه

د کتاب نوم:

خونکار

لیکوال:

نصیر احمد احمدي

کمپوز:

لیکوال

د چاپ کال:

۱۳۸۹ ل

انلاین چاري:

مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.net

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې... ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې بېسپکه وې، پروچو پاڼو وخوت، زړه يې ولږېد، شاته يې وکتل، پراوږه کې يې نری درد تېر شو، لاس يې ورووړ، گوتې يې په وينو لنډې شوې، څو گړندي گامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تېرو تر منځ بنده شوه، پرمخې پرېوت، له خولې يې لارې وبهېدې، د ولاړېدو سپکه يې نه لیده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته يې څنگ ولگاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستوري منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و، بيا يې گېډه توده شوه، لاس يې ورووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستي ورکوله... خوا يې راگرځېده... ټوخي واخيست، خولې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته څو گامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوت هم لوند شو، ټول بدن يې لږزېده....

ځنگلونه يې پر تېرو ولگېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترگو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولگول، سترگې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوبښکو له لاسه تېرېدېدل...

سر يې وځړېد، زړه يې ولږېد، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولگېده، پاس يې وکتل، بنيادم و، سپوږمۍ د يوه تېر د څوکې پر سر ولاړه وه، تېر په شدت ټيټ شو، د سړي په غاړه کې څړيکه شوه، پر سترگو يې تياره راغله، کين اړخ ته ړنگ شو، وينو داره وکړه، يوه ليکه لنډې تېرېدې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره گل ناسته وه، د نجلی گرده لمن له بوټي سره ولگېده، گل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنگ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلی د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

يو دم يې د ښې پښې بټه (غټه) گوته و تخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچني څرک يې د دوو سپينو گوتو په مينځ کې خوله وهله...نجلی پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلی ښې لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکنونو په مينځ کې څرک کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يواځې مرغۍ چوښدلې....

نجلی مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ څرچوچونۍ (بچۍ) راوړ، نجلی ورپورته کړ، د مرغۍ د چوچونۍ نوې راوتلې ښکې لنډې وې...نجلی د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کېښود، سهارنۍ لمر ښه پرې ولگېد، وزرې يې پرانيستې، غلۍ پرېووت.

نجلی يوه شېبه کېناسته، لنډه، لنډه زنه يې ځلیدله...وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرگينه دروازه پړانېستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:
_غوټۍ!

نجلی ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څيره نيولې وه.

نجلی وويل:

_ولي خپه يې؟؟!!

د ښځې شونډې وڅوڅېدې:

_پلار دي لانه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ! تير ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره يې دکاريزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.

نجلی يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وڅوڅېدې:

_ما ويل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندۍ تريو کړ:

نه!

نجلی وویل:

زړه مه خوره! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ښه ده، زه به ورته ووايم.

نجلی د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

هغه خولا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیوری ږنگ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونگی تړلې وې، لمر سوځولې خړې خبرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي گیلیم (تغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یواځې په بر سر کې ناستو سپین ږيرو خبرې کولې... دوی په پسونو کې د ټک ناروغی یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شواروزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا گڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي خبره نهولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر گنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

زړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ! پیدا به شي.

له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لږزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

—يا الله! د خدای د یادولو وخت دی.

شېبه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کږه پزه درلوده، په ډیره کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي بنکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تگ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې بېرته کړه، غوټۍ منډه ور واخیسته، پيچلي تور وینسته یې پر تندي پراته ول، وږې سترگې یې سړې بنکارېدلې... په زوټه یې وویل:

—کا کا! د پلار جان مې کوم درک ونه لگېد؟!

د سړي سروڅرېد، ورو یې وویل:

—هر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

—په څه بلاه دې وخوړ؟ هه!

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

—چټیاټ مه وایه!!!!

ښځې یو دم کوکه کړه، نجلی منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونيوله، ورو یې وویل:

—مورې! رسوایي مه جوړوه! رابه شي!

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه!

—ووايه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پان دې لاندې کړ، هه؟!

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونيوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټۍ بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

—کا کا! پلار مې بیگا له تا سره و؟ نه؟!!!

سړي په خپله پزه لستونې تېر کړې، شونډې يې و خوځېدې:

— هو! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ما خستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلی وویل:

— پلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وڅړېد:

— نه پوهیږم کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خړې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خړې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې څړېدل. په خړې پسې یوه خیرن ځوان گامونه اخیستل... دی هډور سړی و، مړه ږیره یې درلوده، سترگې یې غټې وې، پر تندي یې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

— جانکو!

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وویل:

— ته د شپې په باغ کې وي؟

ځوان د ((هو)) په ښه سر وځوځاوه.

د سړي شونډې و خوځېدې:

— د باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانه ورېد؟

ځوان د ((نه)) په ښه سر وځوځاوه.

سړي خړې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله... دواړو خواوو ته تړلو غواوو غږې ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه څړېدلې شوتله ورتولوله...

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لار، له بار سره یوځای کاهدانې ته ننوت.

نجلی هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پراخوړ کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې څر دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه درې گزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاگ و، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سرپانې یې د دیوال پر وروستی پخڅې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واوړېد، دوه ښځې کلا ته ورننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

—خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، گړندي گامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانۍ کې یې یوې کلیوالي ته سترگه ټینګه کړې وه، هغې خپلو وروڼو ته ژپلې ول، وروڼه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکۍ یې کوډ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بد عملة مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خواولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پراخوړ کېناست، وروسته یې گرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدېگر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

—یو مړی موندل شوی دی.

غوټ الدين سلام وگرځاوه، شاته يې وکتل، د کلي گوروان و.

غوټ الدين په بېره وويل:

— څه چټياټ وايي؟!!

گوروان وار خطا شو:

— زه، زه نه يم خبر، يو کوچی راغلی دی.

غوټ الدين په بېره له جوماته ووت. د باندې يو سپی ولاړ و، لښته يې په لاس کې وه، پر بېره يې شنه نښوار پراته ول.

غوټ الدين ورمخته شو، ويې پوښتل:

— څه خبره ده؟

سپي په ډډ کوچيانې غږ ځواب ورکړ:

— خدايزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ويل چې کومه مېرگه (مې حيوان) به يې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د يو چا په وينو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت درې شو، ډله کليوال له جوماته راوتل، غوټ الدين د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوگرځېدل.

غوټ الدين له کلي ووت، کليوال هم ورورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېړو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تېرو ته لاس ونيو، کليوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوټ الدين مخکې شول، غوټ الدين پښه ورپسې کړېوله...

کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوټ الدين يوې خواته کېناست، سرته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:

— عطا الدين دی.

غوټ الدين په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته يې وکتل، ځنگنونه يې پر ځمکه ولگېدل، يودم يې کوکه کړه.

ملا او دوو نورو كليوالو لاسونه تري راوگرڇول، سڙي ٻي له هغه ڇايه ليري ڪي، شهبه وروسته كليوالو سلامت جسد راوڀست، غار ٻي يواڻي پر پوستڪي بنده وه، په ٻئي اوڙه ڪي ٻي هم لوي پرار جوڙ شوي و. جسد د بنورولو نه و، همالته ٻي پريست، يوه سڀين ڏيري خادر پري وڃو او، بل كليوال په ڪٽ پسي ولا.

* * *

درې ورڇي ووتي، خود غوتي او د هغي د مور ڪوڪي خلاصي نه شوي، ڪلا به تل له تور سرو ڊڪه وه، هره نوي ٻنڌه ڇي به په ڪلا ننوته، ڪوڪو به زور واخيست، ڇو شهبه به لوڙي وي، ڇو وروسته به ٻي غڙتيت شو. جومات ته به هم ڊله ڊله نارينه راتلل، لاسونه به ٻي پورته ڪل، يوه ڊله به ولاڙه شوه، بله به ڪپناسته د چايو له پاره په دوو بخاريو پسي اور بل و.

يوه اووني نوره هم ووته، خلڪ ڪم شول، وروسته به بيا په ورڇ ڪي يواڻي دوو_دريو تنو لاسونه پورته ڪول. ڪله ڇي غوث الدين د خپل ورور له مرگه وروسته په لومڙي ځل ڪلا ته ورځي، ورپندار ٻي منڊه ورو واخيسته، سڙي ٻي ترگرهوانه ونيو، د هغه پر مخ ٻي نوڪاري ورو لڳولي، بيا دوو زرو ٻنڌو په ڪوته ننه ايسته... غوث الدين يوه شهبه په سڙي ڪي ودرېد، له ڪاهداني څخه د ساتول غڙ اورېدل ڪېده، وروسته دالان ته ورننوت. غوتي دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو ٻي پڻي ورو ٽولي ڪري، غوث الدين هغي ته وڪتل، د پڙندو نه وه، وچه

کلهکه ښکارېده، په خپولي ځاړگوتي وينتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوبښکو وچي ليکې
ښکاريدلې...

غوټ الدين د هغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلې و، وروسته يې د نجلی سر ور پټ کړ، هغې خپل تندي د
سړي پر کينه اوږه ولگاوه، په چيغو چيغو يې وژړل...

ښه شېبه ووته، د نجلی اوبښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...

سړي ورو وويل:

—غوټی لوري! بس ده!

د نجلی ژړا زور ونيو...

سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينگ کړ:

—بس ده نور.

نجلی ژړل...

ښه شېبه ووته، سړي وويل:

—مور ته دې ووايه چې ځان تيار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ!

نجلی ورو ورو ژړل...

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهداني څخه لا د
ساتول غږ اورېدل کيده...

سړي گامونه واخيستل، کاهداني ته ورننوت، جانکو رشقه وپوله...

سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سره وه، د چټ په لرگيو کې د مرغۍ چوچوني چونېدل، په لويه دريځه کې د
ممبرو (سرو غومبسو) ځالي را ځوړندې وې، له کاهداني څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوټ الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

—جانکو!

ځوان غټي سړي سترگي ورواړولي.

سړي وويل:

—ته به له دې هيسته يواځې يې، په کلا، باغ او غواوو پام کوه!

ځوان د ((هو)) په نښه سر و خوځاوه، بېرته درشقي په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوړاته شوه!

—ته خونکار يې! موږ ستا کور ته نه ځو!!!

غوټ الدين په بېرې شاته وکتل، وربنده يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

—چټياټ مه وايه!! که نه نو...

بښځه په خبره کې ورولوېده:

—که نه نو څه؟ هه! مړه مې که، هه!

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ورواخيست، کړنگ شو، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولگېد، بښځې چيغه کړه!

—هه! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنگه ور پرې کړه؟ هه! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نور ميراث يې تاته پاتې کېږي...

غوټ الدين غلی ولاړ و، خو بښځې ورغلي او د غوتۍ مور يې په کښولو کښولو له کاډانې ويسته.

غوټ الدين خپل سر پر څنگانه کېښود، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوټ الدين هماغسې ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د بښځې ښېراوې پورته شوې))
غوټ الدينه! ټک له ټکه شې، مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستي ته اړ که...))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنگ ته څوک کيناست، غوټ الدين سر پورته کړ، غوتۍ وه، وېرې سترگې يې سړي وې، پر سرو شونډو يې تور پتري ښکارېدل.

د سړي سترگې له اوبښکو ډکې شوې، په غږيو کې يې وويل:

__ ما به څنگه خپل مشر ورور واژه! هه! ته ووايه؟!

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

__ د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جايداد به څه کوي؟!

نجلی څه ونه ویل، د مرغۍ کوچونې بېرته په چونډا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنگا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېگر و، د کلا د لويديځ دېوال سيوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدين شخه لونگی تړلې وه، بربټونه یې پر شونډو پراته ول، سترگې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلی په منډه له کوټې ووته.

په چوټره کې غوث الدين ولاړ و، په لاس کې یې چيلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدلې، پر غولي د بستري دلوېدو دوره لانه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

__ څوک دی؟

نجلی۔ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

—زه به نور دلته اوسم.

د دروازي پله له دېوال سره ولگېده، يوه لويشت کاهگل لاندې ولوېد، بڼه د کوتې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

—څنگه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندې تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

—بس که پليتي!

بڼه وژړل، په منډه کوتې ته ننوته

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې نجلی ته وکتل، ورو يې وويل:

—مور دې پوه که، په دې خلورو دېوالونو کې دوه تور سړي يواځې نه شم پرېښودلای.

نجلی په لېزانده غږ وويل:

—خو ستا دواړه ميرمنې هم يواځې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ورو لوېد:

—زړه مه خوره! ما خپل اوښي ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسئ!

نجلی غلې وه.

سړي سره سا واخيسته، ورو يې وويل:

—غوټی لوري! زه به په کومه کوته کې اوسم؟

نجلی کين لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوږ بوی يې په سپرمو ننوت، کوتې دريځه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش وېر (هوار) و.

سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې څيرې څيرن پلاستيک باد رپاوه.

سړي وويل:

د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلی شونډی و خوځېدې.

هیڅ، یواځې د وړو زور کڼدو ایښی دی.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

غوټی لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلی غلې روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستیکی فرش ټول کړ، پر خټینو زینو وخته

غوټ الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل
بنکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چوپه چوپتیا وه، د جارو غبراته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلی پر زینو را کښته شوه، غوټ الدین ورته وکتل، د هغې له وړو سترگو راگرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول.
نجلی بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوټ الدین ورغی، له دریځې نه پر مخامخ دېوال مازدېگرۍ ژېړه رڼا لوېدلې
وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلی د کوټې د دېوال په یوه کوچ کې د غڼو تارونه جارو
کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخه کې یوه تڼۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل
شوي وو.

غوټ الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرگي پراته ول. د
کڼدو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مړۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوټ الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت
ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وټاړه، د سلام له گرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ورپې
چوله کړ، لاندې یې وکتل، وربندارې یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولې ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

غوٺ الدين بېرته نيت وٽار، دوه رڪعتہ سنت يې وکړل، لنډه شېبه يې لاسونه لپه نيولي ول، وروسته پريښو کښته شو، کوټې ته ورننوت، وربندار يې په منډه د باندې ووته.

خوان ولاړ شو، د غېږې ورکولو لپاره يې خپل ټټر راويست، خو غوٺ الدين لاس وروغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کښاست، ورو يې وويل:

__نه وي!

خوان تر خپلې زرينې خولۍ لاندې گوټې تېرې کړې، تور وينسته يې وگرول، شونډې يې وخوځېدې:

__له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردۍ موټرواني ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل خراغ يې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

خوان پورته وکتل، په سپين گرد مخ کې يې له اوبنکو ډکې غټې تورې سترگې وځلېدې، بېرته يې سرتيټ شو.

غوٺ الدين يوه چوڼۍ نصور تر ژبې لاندې کړل، يوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

خوان په ژړغوني غږ وويل:

__ترورې! کيسه څه وه؟

ښځه غړيو واخيسته، ژړا يې کابو کړه، شونډې يې وخوځېدې:

__د قيامت نښې دي، ماته خو داسې اېسې چې ټول فساد په گوډ کې دی.

خوان نيغ ورته وکتل.

ښځې وويل:

__خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي يم.

د دروازې تر شاد غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

__وشرمېږه! په خپل ليوره پسې داسې خبرې کوي!

د ښځې د مخ گونځې ژورې شوې، چيغه يې کړه!

"چوپ که د ...

يو دم غلې شوه، خپل وراره ته يې وکتل، سړيې وځړېد.

ځوان سره ساه واخيسته، ورويې وويل:

—زما هم زړه ته نه لويږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل خادر ور واخيست، ولاړ شو.

ښځې وويل:

—حميده! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وڅوځېدې:

—ټپ ټپ (موټر سايکل) راسره دی، سبا به سره وينو.

—مړی (ډوډی) خو وخوره!

—زړه ته مې نه کيږي.

له دې سره له کوتې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مينځ کې د موټر سايکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوگي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسې تر څنگ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدې ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد، وره ته ورغی، لاندي يې وکتل، حميد و، پر تورو ځنيو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدلې...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو، غوټۍ د څاه تر څنگ ناسته وه، لوبښي يې پرېمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ورو شکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنگېد، زوروره نارې پورته شوه، له تاکنونو څخه يو سيل خړي مرغۍ والوتې.

غوث الدين کين لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدين ورغی، د دېوال سيوري ته په هوار شوي زاړه ليمڅي کېناست، پر منې يې غاښونه ولگول، په ډکه خوله يې وويل:

انگور څنگه دي؟

جانکو په لينده کې گيتۍ کېښوده، شونډي يې وڅوځېدې:

—رنگ يې وهلی، خولا خوړو ته برابر نه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغیو ته ونيوله، تيرې له لاندنۍ پخڅې مړه دوره پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منو پرونو ورتيتې شوې، بڼاخونه وڅرېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوټ الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انگور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ورنه کړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېرېدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنگ تېر شو، بيا کلا ته ورننوت.

غوټ الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونگېد:

—د غوا زويه!

جانکو په حيراني ورته وکتل.

غوټ الدين بېرته سر ولگاوه، په خشکه يې وويل:

—د مور ميره راته پيدا شو، له بېگه راهيسې درې واړه راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيت غږ خبرې کولې، دواړه د غوټ الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برگ برگ وکتل، له موټر سايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوتې راووته، تره ته يې له چايو ډک گيلاس کېښود، غوټ الدين تورې گوړې ته لاس وروغځاوه، ورو يې وويل:

—حميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندۍ تريو کړې، په خشکه يې وويل:

—حميد زما وراړه دی!

سړي يوه ټوټه گوړه خولې ته واچوله، د چايو سور يې پسې وکړ، ترڅه موسکا يې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو يې وويل:

—ستا به وراره يې، زما هيڅ نه کيږي!

بنځې او رواخيست:

—دا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

—له دې هيسته به زما وي.

بنځې يودم وژپل:

—گومان مې سم وخوت، تا خپل ورورد جايداد له پاره وواژه.

غوټ الدين وخنډل، غوټی په حیرانی ورته کتل، بنځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلی ته يې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنگ کېناسته، ټول بدن يې لږزېده... سړي ورو وويل:

—غوټی لوري! موردي د اعصابو تکليف لري، پوهه يې که!

نجلی په رېږديدلي غږ وويل:

—خو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوټ الدين يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

—منم! زموږ ترمنځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خودا د دې

مانا نه لري چې زه دي خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلی ورته وکتل، سترگې يې له اوبنکو ډکې وې.

سړي وويل:

—مور دې پوه که! حميد به پر دې گران وي، په نورو نه دی گران! پراوږو دې يې نه راسپروي.

نجلی په حیرانی ورته کتل.

سړي يوه چوڼډۍ، نښوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو يې وويل:
_حميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د خراغ پر شیشه خړه شو پرکه راگرځېده، له شیشې سره ولگېده، د ښوروا په لنډه ډوډۍ کې ولوېده.
غوث الدين لاس وروغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله، تر چوترې يې لاندي وغورځوله.
پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکى پر خړه ځمکه کېښود، پيشو ژبه ورته راويسته.

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د خراغ رڼا پر حمید ولگېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوټ الدین لاسونه پرمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د خراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یواځې ناسته وه.

غوټ الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې اېښې تښتۍ یې ورواخیسته، نصور یې توکړل، ورچوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلی. هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د خراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوټ الدین گږۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندۍ یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنگ کېناست، نجلی ته یې مخ ورواړاوه، د مخ پریوې خوا یې د خراغ ژېړه رڼا لگېدله، سړي ورو وویل:

—خوب درځي؟

نجلی د ((نه)) په ښه سر وڅوځاوه.

سړي وویل:

—خوب درځي! سترگې دې پرسېدلې دي.

نجلی غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوټ الدین کین لاس سترگو ته ورنږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د خراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

—د کاریزه د ځمکې قواله نشته!

د ښځې تندۍ تریو شو، شونډې یې وڅوځېدې:

—قواله به له زوی مې غوټو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ورسره یوړل.

غوټ الدین وتوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ورکش کړه.

غوټ الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

—مري (ڊوڙي) ڊي وڃو؟

دوارو په حيراني ورته ڪتل

سري بله پوئستنه وڃو:

—ڪاغذونه ڊي وڪتل؟

خوان وارخطا شو:

—نه، هو

—شپه ڊي دلته ده؟

—نه

—نو بيا ڇه ته ناست يي، نجلي ته خوب ورڃي.

بسڃي چيغه ڪڍو!

—تاته حاجت نشته!

سري هماغسي خوان ته ڪتل، وروسته يي وويل:

—شپه ده، ڪلي موهم لري دي، موره ڊي پربشانه وي.

خوان خپل خادر ته لاس وروغڙاوه.

غوٺ الدين د باندې ووت، باغ ته ولاڙ، په ڪوٽه ڪي زړه لمپه بله وه. غوٺ الدين ورڃي، جانڪو د باندې په تياره ڪي ناست و.

غوٺ الدين غاڙه تازه ڪڍو، جانڪو ولاڙ شو، غوٺ الدين زاره بالنبت ته ڇڏه ووهله، جانڪو ڪوٽي ته ننوت، شپه وروسته يي بله لمپه د سري تر مخ پر زاره ليمڇي ڪڍيڻو ده.

جانڪو وويل:

—مني درته راوڙم؟!

—نه

جانکو سړي ته وکتل، خبره یې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سیوری یې لږ زېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې بڼاخونه تک تور بڼکارېدل، تر شا یې تپه تیاره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، لیږي یوه سپي غپل...

غوټ الدین یوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت یې وکړ، تر یوه ځایه د لمپې کمزورې رڼا پرې لگېدله، بیا په تیاره کې ورک شو.

* * *

غوټ الدین وویل:

— غوټی لورې! بیګا په کوټه کې د چیلیم سلامتې سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نیولی، یو جارو پرې تېره کړه!

نجلی د ((هو)) په نښه سر وڅوڅاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوټ الدین د سخوندر پرې پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.

غوټ الدین پر اخور کېناست، دالان ته یې وکتل، له دریشو څخه یې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وټاړه، روان شو.

نجلی له دالانه راووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوټ الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:

— کاکا! لږ ماتل شه!

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشایي ترې ولوېدل.

یو سونګی یې واوړېد، شا ته یې وکتل، نجلی په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلي اوږده وینسته له ملا جلا شول...نجلی په یوه وره ننوته.

یو دم تېرې کوکې پورته شوې... د سړي له لاسه جارو ولوبده، پر چوتره وخوت، ورپندار یې له کوتې را ووته، چيغه یې کړه!

—ته خوني یې، زموږ له کوره ووزه!

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وره بټۍ ورغړېده، د سړي له بوت سره ولگېده، ښځې په ژړا کې وویل:

—دا د غوتۍ د پلار لاسي بټۍ ده!

سړي بټۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوتې څخه د غوتۍ ژرغونی غږ واورېدل شو:

—ستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه!

—زموږ له کوره لاړ شه!

سړی څړیدلی سر ولاړ و.

غوتۍ له کوتې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

—دا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه!

سړی غلی و.

نجلی وویل:

—د خدای روی ومنه! له دې ځایه لاړ شه!

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لویې دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سړه ساه یې واخیسته، فکر په مخه کړ.

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل... وروسته له برجه کښته شو، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژۍ ناست و، غوث الدین ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو یې وویل:

— بیګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نیغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې یې کرکه پرته وه. په کاور یې وویل:

— سهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه!

غوث الدین څه ونه ویل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوگرځېد، یو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوتې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زینه کې پنگ پروت و، توشکه، بالښت او بېرسته په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو، جانکو ته یې وکتل، په سره سینه یې وویل:

— لارې ته نږدې د دېوال سرداو رالوېدلی دی.

جانکو یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

— خدای خبر! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسې زوی د منو په غلا ونيو.

غوث الدین په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو یې وویل:

— دې دروازې ته زولفی ورواچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غریو کې وویل:

— جانکو!

ځوان مخ ورواړاوه.

د ښځې شونډې و خوځېدې:

— حمید راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې!

غوټ الدين برگ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چيلم ته یې لاس وروغځاوه، پر زینو وخت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوټ الدين کوټه سمه کړه، اوږد و غځېد، چيلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سور اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسې نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چيلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوگي ونيوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپرمو ننوت.

غوټ الدين ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... گړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیرته ولاړه شوه، ورته ورسېده، سړي تر لاس ونيوله، نجلی چیغه کړه!
_ ما پرېږده!

غوټ الدين ورو وویل:

_ ته هم همداسې فکر کوي؟!

نجلی لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوټ الدين لاس وروغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انگار پاتې شو.

غوټ الدين شاوخوا وکتل، په یوه خټینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دریم څخه هم د ډېک د مثالي بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په گیلان کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخت.

اوږد و غځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترگې یې سره وروستې، یو تور غټ میچ پرې راگرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، میچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولگېد. غوټ الدين کېناست، میچ یې پر سر راگرځېد، سړي پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره و جنگول، کپس شو، چختاري میچ د چایو په ډک گیلان کې ولوېد.

سړي په غوسه وويل:

د غوا زويه!

گيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ورپورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترگې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

د خه لپاره راغلي؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

گوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خونن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واوريدل شو:

حميد به نور دلته اوسي.

سړي چيغه کړه!

نه!

ښځې وويل:

ته له دې ځايه ورک شه!

د سړي له خولې لارې باد شوې!!

زه دا مينده (نرپسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!

حميد په کاوړ ورته وکتل!

ښځې وويل:

په تاخو دې يې بلا وگرځي!

غوث الدين چيغه ڪڙه:

—وڙنم ڏي!!

ٽيٽ شو، يو غٽ هڏو ڪي په گوتو ورغي، ٻنهي سر ٽيٽ ڪڙ، ڪڙنگ شو، شا ته د ورسى لويه شيشه ڊڙي وڙي راولو ٻڌه.

د غوتي ڪوڪي پورته شوي...

غوث الدين خوان له مٿه ونيو، چيغه ٻي ڪڙه!

—ووڙه!!!

حميد سڙي پوري واهه! غوث الدين ولوڊ، له ڄمڪي مڙه ڊوڙه پورته شوه، ٻه رته پر پڻو ودرڊ، د حميد تر گربوان ٻي گوتي تاوي ڪڙي، خوان ته ٻي ڇيڙه ورڪڙه، د هغه زرينه خولي له سره ولوڊه، د حميد منځ گونجي پيدا ڪڙي، سڙي ٻي تر گودي پڻي ونيو، وروسته پري ور پڙهوت، د غوث الدين تشي ته ٻي گونڊه ورڪڙه، خولي ته ٻي سوکان ونيول، ٻنهي ڪوڪي وهلي...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانڪو منڊه ور واخيسته، خوان ٻي تر وليو ونيو، غوث الدين ولا شو، بریتونه ٻي په ونيو سره ول، له خولي ٻي لاري بهڊلي، وارخطا ٻي يو ٻي خواته وڪتل، لوخ سر زانگي وانگي ڪاهڊاني ته ننوت، ٻه رته را ووت، غٽ لوري ٻي په لاس ڪي و.

جانڪو منڊه ور واخيسته، تر غوث الدين ٻي غيڙه وگرڇوله، د سڙي لاري باد شوي!

—ليري شه د غوا زويه!

لورد جانڪو پر مٿه ولڳڊ، ڇي لستوني ٻي سور شو، ڪلا ته دوه خوانان ور ننوتل، غوث الدين ٻي ڄملاوه، يوه پر لور پڻه ڪينسوده، بل ٻي موٽ ور خلاص ڪي.

غوث الدين چيغي وهلي، پوچ، پاش ٻي تر خولي راوتل، حميد يو ٻي خواته غلي ولا و.

شبهه وروسته ڪلا له ڪليوالو ڊڪه شوه.

يو سپين ڊيري ور مخته شو، حميد ٻي تر مٿه ونيو، دواڙه له ڪلا ووتل، بل خوان موٽر سايڪل پسې ويست. له ڪوتي د مور او لور دواڙو ڙا اورڊل ڪڊله...

غوټ الدين ورو روان شو، له خاورو يې خپله لونگۍ ورپورته کړه، برج ته وخوت، کښاست، گوډې پښې يې درد کاوه، لارې يې توکړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وينه له ليرې پکې ښکارېدل. اوږد وغځېد، د کين ځنگانه سترگې يې سوي وکړ، پاپڅه يې ورپورته کړه، زخم و. کښاست، لونگۍ ته يې لاس ور وغځاوه، مړې دوږې ورنه پورته شوې.. له کوتې ووت، په چوتره يې وربندار، د کلي ملا او دوه نور سپين ډيري ناست ول. سړی نېغ د کلا لويې دروازې ته ورغی. د باندي لار، نيم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زينو خوت، کلاشينکوف ور سره و.

* * *

انگور پاڅه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انگور او منې تللې، پيسې به يې اخيستي، خرکارانو به تازه مېوه په کليو گرځوله...

غوټ الدين به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په وريندارې او ورپرې يې کار نه درلود، د برج کوټه به يې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره وينس و، سهار په خره به له کلا ووت.

د حميد درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به يې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولايت ته تلې دۍ.

غوټ الدين يو ماخستن تر ناوخته وينس و، خوب نه ورته، خو ځله يې د چيلم سرخانې ته اورلگيت ونيو، کوټه به سپين لوگي ونيوله، وروسته به لوگي له ورسې ووت، د خراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سړي به تر ډيرو ټوخل...

بيا يې راډيو ور واخيسته، اوږد وغځېد، ستن يې تاو کړه، يو ځای سندرې وه، خوبه يې شوه، سترگې يې پټې کړې، دوه نورې سندرې يې هم واورېدې، بيا خوب ورغی.

يو وخت يوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کېناست، راډيو چالانه وه، غوټۍ بغاري وهلې...

زړه يې ولړزېد، له خراغ سره لاندې کېنسته شو.

نجلی د څا تر څنگ په خټو کې ناسته وه، چيغې يې وهلې، وينسته يې شکول...

غوټ الدين په زوټه وويل:

— څه ټکه راپرېوته؟! —

نجلی پر خپل مخ نوکارې لگولې...

سړي تر مټ ونيوله، ټکان يې ورکړ، چيغه يې کړه!

— څه شوي؟! —

نجلی کوکه کړه!

— مور مې!

— موره ډې چېرې ده؟ —

نجلی څه ته اشاره وکړه.

د سړي زړه ولوېد، خراغ يې پر ځمکه کېښود، پر بېلر ورتيټ شو، لاندې په اوبو کې د ستورو تټې رڼا ټال خوړ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولگېده، سړي چيغه کړه!

—جانکو!

ځوان منډه ورواخيسته، بتۍ يې خاته ور واچوله، د اوبو پر سړيو څه ښورېدل...

جانکو خپلۍ وېستې، د بېلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوټ الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

—پايڅه دې!!

غوټ الدين پښو ته وکتل، خراغ نږدې و، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه.

سړي لاس ورووړ، وینه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

—بتۍ!

غوټ الدين پر بېلر ورتيټ شو، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولگېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوټ الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لږزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد، هغه يې راپورته کړه، د خراغ په رڼا کې يې د سرو وینو داره تر سترگو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پريوتل، وینه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په خټو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لږ لږې پر وچه ځمکه پرېستله، جانکو خراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وینو نرۍ دارې وهلې...

غوټۍ پر خپلې مور ورپريوته، غوث الدين تر مټ ونيوله، د نجلۍ يوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه... يو دم يې د سړي پټر ته سوکان ونيول، پر اوږه يې خوله ورو لگوله، بغارو يې زور ونيو، چيغه يې کړه!

—ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې!!

د نجلۍ غږ يودم ورو شو، ښۍ لاس يې د سړي په گربوان کې بند کړ، تنۍ يوه په بلې پسې وشکېدې، سر يې کين لور ته ږنگ شو، سترگې يې سپينې واوختې، خوله يې خو ځله خلاصه کړه، په ټيټ او بې سېکه غږ يې وويل:

—ستا، ستا جامې په، په وينو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوبده، سړي دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې يوه لوېشت پورته پاتې شو، پيچلي وينې ته يې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ يې واورېد:

—ته خونکار يې؟

غوث الدين نېغ ورته وکتل، د جانکو سترگې رډې راختلې وې، غوث الدين په لږزانده غږ وويل:

—نه!!

جانکو منډه کړه، د لويې دروازې د ځنځير کړنگ شو، له کلا ووت، چيغو يې ټول کلی په سرواخيست!

—خونکار... خونکار... خون....

غوث الدين د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو يې پورته کړه، په کوټه کې يې پريېسته، شاوخوا يې سترگې واړولې، يوې خواته بوغبند پروت و، را وايي خيست، د باندي ووت، پر ښځې يې واچاوه.

شور ماشور شو، يوه ډله کليوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاتينونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، يو سپين ږيري کېناست، د بوغبند يوه څنډه يې ورپورته کړه، خو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونيول:

—توبه خدايه، توبه!

يوه کليوال د ناست سپين ږيري پر اوږه لاس کېښود، بوډا ورو وکتل، کليوال غولي ته اشاره وکړه، د سپين ږيري تر پلاستيکي چوټو ډنډ وينه راگرځېدلې وه، سړي په بيره ولاړ شو.

غوٺ الدين يوي خواته غلى ولاړو، خو ځوانانو برگ برگ ورته كتل...

غوٺ الدين خراغ ته لاس کړ، ورو روان شو، پريزنو وخوت، يوه بوډا چيغه کړه!

—مه يې پريږدئ!

ځوانانو منډه وړ واخيسته، غوٺ الدين کوتي ته ننوت، دروازه يې ځنځير کړه، درب شو، له چوکاټ څخه مړه دوږه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفى والوزوله.

گررر شو، د وره له سرداو څخه لوتي راوړلې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوى ونيوله.

غوٺ الدين د کلاشينکوف نلۍ ټيټه کړه، زوروه چيغه يې تر خولې راووته!

—ووځى! د غوا زامنو.

کليوالو منډه واخيسته، يو په زينو کې ولوبېد، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوٺ الدين په پورتنۍ زينه کې ودرېد، د څو لاسي بتيو رڼا پرې ولوبېده.

يوه بوډا په غريو کې وويل:

—خداى دې ښه ورځ نه درويښي!

بل كليوال چيغه کړه!

—ته خونڪار يې!

غوٺ الدين وويل:

—ما دا کار نه دى کړى! تاسو...

جانکو په خبره کې ورو ولوبېد:

—درواغ مه وايه! ما د غوتي خبرې واورېدې، ستا جامې په وينو سرې وې، ښځه دې وژلې، بيا دې څاه ته اچولې ده.

يوه په عمر پوخ كليوال چيغه کړه!

—ته ځناور يې!!!

غوټ الدين همالته په زينه کې کېناست، کلاشینکوف يې پر زنگانه کېښود، غلې شو.

کلا ته څو زړې ښځې ورننوتې، دوه بوغبنده ته ورنږدې شوې، يوه پر زينو وخته، تو يې کړل، لارې د غوټ الدين پر کره پزه وڅڅېدې.

بودی بېرته پر زينو کېښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستونې تېر کړې، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور يې پورې کړ، کندو ته يې اوږه ورکړه، وره ته يې ودراره، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښپراوې يې کولې... نارينه د گور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږيدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دريځې ته ورغی، په کلي کې بل خراغونه گرځېدل.

زړه يې سستې وکړه، ځای پر ځای کېناست، سړي پر زنگنو ولگاوه.

يو وخت يې يخنې وشوه، سترگې يې رڼې کړې، د خراغ پلته سوځېدلې وه، چرگانو نارې وهلې... غوږ يې ونيو، د لرگو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو يې وښوياوه، دروازه يې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا خراغونه بل وو، په چوتره کې سپينې ريتارې (نرۍ ټوټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرگي د تېر د لگېدو غږ را ووت...

سړی په احتياط لاندي کېښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پاڅې ته يې وکتل، تکه سره وه.

پښه يې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پاڅه ورواوبښتې. پاڅه يې وسولوله، کوټې يې غوړې شوې، شاوخوا يې وکتل، يو ځای مېرېتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موت يې ډک کړ، لښتي ته يې ور وغځاوه، پر پاڅه يې خټه و مښله، يوه ژړغونې غږ يې پر بدن لږزه راوسته!

—د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.

سړی په بېړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

—ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې يې وڅوڅېدې:

—پوهېرم

سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاور يې وويل:

—موږ شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه!

—ته درواغ وايي! د غوتۍ پلار هم تا مړ کو!

کړس شو، د ښځې له خولې لارې باد شوې، د سړي گوتو درد وکړ، چيغه يې کړه!

—څه چټيا ت وايي!!

ښځې ژړل ...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سړيې وڅرېد، پاڅه يې اوبو ته ورتيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

—بې گناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه!

سړي په کاور ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد، ورو يې وويل:

—ولې مې خبره نه منې! لو (قسم) درته خورم، ما به څنگه خپله ورېنډاره وژله؟!

د ښځې په سرو سترگو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی وېست.

ښځې په سونگېدا کې وويل:

—د غوتۍ په ماماگانو پسې سړی لار، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوټ الدين په خبره کې ورولوېد:

—مه يې راباندې وژنه!!

ښځې په ملنډو وويل:

—هو! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، بېرته دلبنستي پرژۍ کېناست.

ښځې څو گامه واخيستل، ودرېده، بېرته راوگرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ يې وويل:

—د خدای روی ومنه! له دې ځايه لا شه!

سړي نيغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

—وينې به تويي شي!

سړي وويل:

—زه له چا څخه نه ډارېم! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتيا شي!

ښځې وژړل:

—د کليوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولې، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور نه وي، موږ ته وگوره، دوه تور سړي درته ناستي يو.

سړي يوه شېبه روانو او بو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

—سمه ده، خو په غوټۍ پام کوه، زه به يو څه وخت کلې پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې و خوځېدې:

—چېرته ځي؟

—نه پوهېږم!

غوټ الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه پښه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخڅې واوښت.

* * *

سهار اته بجې د غوتې ماما گان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پريږدي.

خلک خواشيني ول... ټولو غوث الدين ته بښراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، خاړو يو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لارې.
هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوتې سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلی به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنگروالي يې سترگې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينگه ورياده کړه، چې ماما خپلو ته ورسره لاړه شي، خودې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تيارۍ نيوه، د بامونو کاڼگل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونگ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته واښه وړاچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټيو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوتۍ کوټې ته ورو روان شو، نجلی ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه گوله وړ پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلی ورته وکتل، ټکری يې پرسر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلی څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وگوري.

ده ترډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلی ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترگې نيولې وې...

بوډا وويل:

— غواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلی هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

— گوره لورې! بده يې مه گڼه! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کړ!

نجلی په بېرته ورته وکتل.

سړي وويل:

— زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وځوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!

نجلی په حیرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

— غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم!

نجلی خپل تندي ته لاس ونيو، له شونډو يې راووتل:

— ما په کراره پرېږده

بودا ولاړ شو، ورو يې وويل:

— گوره بچو! ما ستا پلار ته هم ور ياده کړې وه، خدای خبر! ولي يې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض گڼم چې د خپلې خور زې عزت وساتم، فکر وکه! تر حميد گلالي ځوان نه شې موندلی، تردولسمه يې سبق ويلي، په اخلاقو کې نوم لري! تر اخره خو به يواځې په کلاکې نه يې ناسته.

له دې سره له وره ووت.

نجلی يوه شېبه غلې وه، وروسته کين لورته ږنگه شوه، له خولې يې ځگونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپين کړل، خولاندې د بنډه او د کلي تر مخ خړ پټي لاندې بنکار بدل، هلته يواځې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لټېده، په هوا کې به د کارغانو تورې گلې يوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هيليو يو يو سيل هم تېر شو، هر بنکاري خپل پټی درلود، پټي ته به يې د کاريز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له خټو جوړې وې، کله کله به د هيليو يوه نيم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به يې شنهارۍ پورته شو، بنکاريانو به وازې خولې ورته نيولې وې، هر يوه به په ټيټ غږ ويل:

—وزرمات، وزرمات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډه ورتیتې شي، هر مابنډام به د بنکاري ټوپکو لاس—دولس ډزې اورېدل کېږي.

دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوځانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولې وو، زنگېدل به، سپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه گزۍ لښتې نرۍ څوکه به یې پر ولیو ولگېده.

په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لگولې وې، ترمخې به یې درې څلور ټفدانی—ابښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخنډل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل...

په همداسې یوه سارپه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د گلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، گړندي گامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ورننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې یې یو زوړ لیمڅی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.

حمید بالښت ته ډډه ولگوله، نجلی—دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکری یې د ککړۍ پر جرړو وینستو ورکش کړ، د لیمڅي پر یوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلی—غابڼونه یخنۍ سره وجنگول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پیالې ته وکتل، له خرچایه مړه تاوونه پورته کېدل، د چایو سوری وکړ، ورو یې وویل:

—څنگه یې؟

د نجلی—سترگې له اوبښکو ډکې شوې.

کړنگ شو، یوه پیشو د ناولو لوبڼو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته.

حمید وویل:

—زما د پلار په خبره کې څه وايي؟!

د نجلی زړه ولړزېد.

حمید سوړاسویلی وېست، خبره یې پسې وغځوله:

—گوره! موږ ستا پرده کوو.

نجلی غلې وه.

ځوان له چایه غوړپ وکړ، ورویې وویل:

—بده یې مه گڼه! پلار ته مې د بلې نږور پیدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته یې خورزه یې، په بد حال دې نه شي لیدلې.

د نجلی سر ځوړند و.

حمید ورو ولاړ شو، خادر یې ټکواوه، هسکو د پوالونو ته یې وکتل، و یې ویل:

—فکر وکه! د زور خبره نه ده، تراخه خوبه په دې څلورو د پوالو کې گوبنې نه یې ناسته!

حرکت یې وکړ، څاه ته ور وگرځېد، لاندې یې وکتل، د سپینو اوبو پر سر هیڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه یې واخیسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه لیده، کوژدې ته یې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو، مراسم ساده ول، نجلی د خسر گڼې کورته لاړه، یوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جایداد یواځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کلیوال هم خوشاله ول، د یوې ځوانې نجلی عزت یې خپله پرده گڼله، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې، هغه یې د یوې یتیمې نجلی د سر سیوری گانډه.

ورڻي ووتڻ، د نجلي ژوند ته تمه پيدا شوه، رنگ يي ورو ورو ٻيڙه راوگرڇڀد، خو لا به هم ڪله ڪله د خواسيني ڇپه پري راتله، له شاه څخه يي بد راتلل، ڊپر يي نه ورته ڪتل، جانڪو به د ڪورد ضرورت وړ اوبه د ڪلي له ڪاربهه راوړلې، د شاه په اوبو به يي يواځي مالونه اوبه ڪول.

حميد هم خوشاله و، موٽرواني يي پرېښوده، دي به ڊپر وخت د خپل خسر پر ځمڪو گرځېده، د نوي ڪنټ ڪرلو ته يي تياري نيوه، دهقانانو ته به يي لارښوني ڪولې، باغ او ڪرونډه يي تر پام لاندې وه، د ڪور په ڪوتو يي ګوتي ووهلې، چوتره يي سمټ ڪړه، دېوالونو ته يي سپين گچ ورکړ.

د غوث الدين درک نه و.

* * *

د څوږموني (پسرلي) لومړي ورځي وې، يوه غرمه غوتي غوا لوشله، جانڪو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس ڪي يي پري ښکارېده، ڪوچني برگ سخوندر زورونه وهل، په وږو سترگو يي د غوا له غولانځي د شيدو راوتونکو دارو ته ڪتل، ناڅاپه د جانڪو له لاسه د سخوندر پري خوشي شو، سخوندر منډه ڪړه، د غوتي له ځنگنو سره ولگېد، هغه ڪين لورته ڪړه شوه، ډېگ يي له لاسه وښود، پر پلاستيڪي چوتو يي سپيني شيدې ورواوبستي....

جانڪو په بېرې ډېگ وړ پورته ڪړ، مټ يي د ښځي له ټټر سره ولگېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانڪو د سخوندر پري ونيو، ٻيڙه پر اخور کيناست، چوترې ته يي وکتل، حميد ولاړ و، دوي ته يي وچې سترگې نيولي وې. غوتي د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شېبه وروسته دالان ته ورننوته، ډېگ يي يوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه يي ليري ڪړه، د گرمي مسالي بوي يي پر سپرمو ننوت، يو تور ډېگ يي له تناره راوېست، د حميد غربي واورېد:

— بوي خويي خوردي!

غوتي وويل:

— يو دوه بڅري زړې يي (دلاندي غوښه) پاتي وه، ښوروا مي ڪړه!

حمید کونج ته پر زړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې وروغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

— کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکي نظر وروکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وڅوځېدې:

— د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پتیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې اېښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې ترهماغه ځایه دي، خوزما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنگا پورته شوه، وروسته یې سپنسي ترسرواړاوه، ورو یې وویل:

— مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښي دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلې و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

— خپه نه شې، جانکو مې نه خونبیرې!

غوټۍ په بیرمه مخ ورواړاوه!

حمید وویل:

— خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وڅوځېدې:

— جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیايلی شي، د باغ په کارونو او د وېښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره وړم.

غوټۍ په خواره خوله وویل:

— جانکو بد سپری نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

—خوهر رنگه چې وي، زما نه خونبیرې! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کیدای شي چې یو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جینګه کړه:

—جانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...

حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:

—موږ د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اورمېزې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکړي!

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترګې له اوبڼکو ډکې شوې، د پګ یې بېرته تناره ته ور ټیټه کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرګینه ناوه د ناستو توتکیو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ورننوتل، یوه یې په سترې ساه چیغه کړه!

—حمید کا کا!

غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، یوه ماشوم وارپومبی کړ:

—غوټ الدین کا کا مولید.

د غوټۍ رنگ والوت، حمید د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چیغه یې کړه!

—چېرته؟

غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) گڼو بيخچيو (نيالگيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پانې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوتۍ په خبرو کې ورو لوبده:

__تا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستونۍ تېر کړ، په زوټه يې وويل:

__نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخیستی، گوډ، گوډ ته

حميد په بېړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوتۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنگو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، خو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيراني. حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مړې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوتيدلو شنو ونو ته وربوزونه ورټيټ کړل.

ډله ودرېده، يوه ماشوم گڼو نيالگيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانگو ته يې لاس وروغځاوه، په احتياط يې څنگ ته کړې، يواځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ورمخته شو، خو نيم سوخته سگرت پراته ول.

يوه ماشوم څو گامه ليرې گڼو ونو ته گوته ونيوله، په وېره يې وويل:

__هغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېر کوب کړ، ورغی، ونې گڼې وې، بېرته راوگرځېد.

څو کليوال ورو رسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې توپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

__تښتېدلی دی.

يو بوډا په خبره کې وړولوېد:

—خون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرگ يې د ليوني سپې غونډې روا دی.

يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاور وويل:

—پخپله دی، ورته وگورئ! يو پل کور اېښودل شوی.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وڅوځېدې:

—خه ته گورئ! گوډ دی، ليرې نه شي تلئ.

ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په گڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالگيو ته ور وگرځېدل، د توپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې گام کېښود.

يو ځای گڼ نيالگي وښورېدل، د ټولو رنگونه والوتل، پر ځمکه پريوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له گڼو نيالگيو څخه يوې گيډرې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوگي راووت.

ټولو وځنډل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه درې ځايه يې په شگو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد اېښودل شوي ول، سړي منډه اخيستي وه.

پاو وروسته له ځنگله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شگه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډيو تر سره لويې وړې تيرې، شنې سپاندې او غرنې سپيره بوټي ولاړول.

دوی يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.

حميد وويل:

—بايد پورته وځيږو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

يو کليوال، چې لونگۍ يې ترلې وه، په خبره کې وړولوېد:

—سم وايې! غوثو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک گولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترگو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندي ساري نه ښکارېده.

حميد وويل:

—گود چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېزو، د حميد تور پيکي پر سپينه خولۍ وراوښت، غټې سترگې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ څارله...
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې نارې پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه!

—هلته يو څه ښکاري!

کليوالو د حميد غزیدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

—چېرته؟

—هلته! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وگورئ!

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

—زه خو څه نه وينم!

حميد په خبره کې ورولوېد:

—يو څادر مې وليد، توررنگ يې و، باد رپاوه.

يوه ځوان وخنډل:

—نو څه شو؟ پيريانو يووړ!

حميد وويل:

—راځئ چې نږدې ورشو!

بل په خبره کې وړولوېد:

— ځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته

— خو غوښتو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

— کومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه و خوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شبېه ولاړ و، وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونيوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیرې د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړې پر چوټره کېښود، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوټره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:

— گل میره! ته دلته څه کوي؟

کوچني هلک په بیرې مخ وروړاوه، وچې شونډې یې وېرې کړې، ویې خندل:

— حمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) اېرې راباسم.

غوټۍ په بیرې ګړې دېوال ته ودراره، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د ډېګي پر سر خړې اېرې پرته وې. په خشکه یې وویل:

— دا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

غوتي ورته وڪتل، په لاس کي يې لويه څمڅه نيولي وه.

هغې په بيه څمڅه ورڅخه واخيسته، له ابرو ډکه وه، څنگ ته په ايښي زنګن ټيم کي يې تشه کړه، ورپوه يې کړل،
خړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:

— دا د ابرو څمڅي نه ده، په دې کتڅ اچوم.

هلک دېوال ته وروښوېد. غوتي تناره ته لاس وروغځاوه، دېگ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې،
برغولي يې ورو له دېگه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوتي له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ورو واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د
هلک لږزنده غږ يې واورېد:

— پام مې نه و.

غوتي مخ ورواړاوه، د هلک چڅړنې سترگې له اوښکو ډکې وې.

غوتي ورو وويل:

— څه وخت راغلي؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې و خوځېدې:

— يوه گړۍ مخکې.

يوه شېبه غلې و، بيا يې وويل:

— حميد کاکا راوستم، راياده يې کړه چې دالان پاک کم.

غوتي وځنډل:

— پروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه اېرې راونه باسې، ته کوچنۍ يې، لاس دې سم نه ورسيږې، ورو نه لويږې.

له دې سره يې، دېگ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:

— سړي مې نه و راته ويلې چې تاته يې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کي ورو لوېد:

—حمید کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم، ما بنام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

—ښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ما بنام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درېسې ختلی.

هلک وویل:

—اوس څه وکم؟

—هېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې!

—نو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خدا زور ونيو:

—هو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیرې له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د خرڅ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې وروکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترگو کې اوښکې ورغږېدې، جارو ته یې لاس کې، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونيو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوزنه ایستی و.

پورته د برج د وره کپ شو، غوټۍ مخ ورواړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولې غږ یې وویل:

—زه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټۍ وړې سترگې اوښکو ونيولې، پسې غږ یې کې:

—چېرته ځي؟

جانکو ودرېد، پرته له دې چې مخ ورواړوي، په غريو کې يې وويل:

—نه پوهېږم.

د غوتۍ شونډې و خوځېدې:

—لږ ماته شه!

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترگې وغړولې، په کلا کې يې يواځينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راوړلېد، پلار يې ورمنډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو، د هغه په ټول ځان يې گوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينگ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږولو سونو څخه د شوتلي بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه! پام کوه!!))

ماشوم ځواب ورکړ:

—ښه ده ابا! بيا ونې ته نه څېژم.

ماشوم دخپل پلار خبرې ته وکتل، له گونځو ډکه وه، غټې سپرې يې درلودې، له سپرې نه يې تور وينستان راوتلي ول، ناڅاپه گونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې خبره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

—جانکو! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخور، مخې ته يې غوتۍ ولاړه وه.

د ځوان خرې شونډې نرۍ موسکا سره وېرې کړې، سري يې وڅرېد، ورو يې وويل:

—خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل، څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترڅه يې وځنډل:

—پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، تورې وینې یې را وگرځولې، سهار مې پروت و.

غوټۍ په خپلو سترگو لستونۍ تېر کړې.

جانکو سره ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

—له دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی يم، مور مې نه په زړه کېږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکنونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله...

د جانکو سر وڅرېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونۍ غږ یې واورېد:

—هه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بیړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې وروغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکت) په جیب کې کېښودې، ورو یې وویل:

—خدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو گامه یې واخیستل، غواوو ته ور وگرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

—غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

—نه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

—د شاهه د خرڅ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه راووته، اوبه خړې وې.

جانکو وويل:

—شاهه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ توديري، که دا حال و، وچه يې بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس وروغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

—لکه چې مائل شوم.

غوټۍ ورمېږ کونډې، جانکو لاندې شاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

—بوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په شاه کې یو زنگون اوبه هم نشته.

د ښځې شونډې و خوځېدې:

—څه خیر، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راوړي.

جانکو وخنډل:

—زه د څه لپاره يم وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وويل:

—نه! ته ځان مه پاڅابوه!

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

—اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تېرې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کړه! هو

رښتيا، یو څو بوکې خټه را اېستلې شې؟

غوټۍ وځندل:

— دومره خو هم کمزوري نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ورپورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو، تیاره وه، اوبه سپرې وې، ځنگانه ته نه رسېدې. جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ایسته، یوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نیمايي ډکه شوه، پرې یې وښور او، زور وره چيغه په څاه کې تاو راتاو شوه:

— پورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان څنگ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سپرو اوبو رابهلې یوه نرۍ داره غاړې ته سپڅله شوه. له خټو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پرې وښو ځاوه، چيغه یې کړه:

— بوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بیرې د څاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له څا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میړمه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوټۍ سر څوړند ښکارېده، سترگې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځگونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترگې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څړیکه شوه، تندي ته یې لاس ورووړ، تر سرې ټوټه تاو وه.

پرې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوري ړنگ و، د څاه تر څنگ دوې، درې بوکې لنډه خټه ښکارېدله.

د دروازې کړپ شو، رنگ يې والوت، په رېږدېدلې غږ يې وويل:

__تا، تا زما مور وژلې، تا هغه په شاه کې اچولې وه، تا...

حميد د کوتې پرده يوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې وړې سترگې رډې راختلې وې، غاړه يې خولې وه، تار تار لاندې وينې يې پر ترلې تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د ټول ته ور وښوده، ځنگونه يې پر خپل ټټر پورې ونيول، غلې کښاسته غاښونه يې يو پر بل لگېدل، ټکا ترې ختمه ..

حميد په غوسه وويل:

__ليونتب مه کوه!

کوم غږ يې وانه ورېد:

حميد څنگ ته اېښې له چايو ډکه پيالې غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جيبه يې د گوليو پاکټ راويست، ښځې ته يې ونيو، ورو يې وويل:

__تندي دې زخم دی، د شاه د بيلر پر ژۍ لگېدلی و، هه! دا گولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حميد په سره سينه وويل:

__ته خو هوښياره يې، ته څنگه...

غوټۍ چيغه کړه!

__له شاه نه په خټو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ يواځې تا په سروله، نه دلته پيدا کېږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، ووايه! له شاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حميد تندي تريو شو:

__زما وه، خودا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

__خو خولۍ د شاه په خټو کې راوخته

حميد په خپلو تورو وينستو کې گوتې تېرې کړې، سپينه خولۍ يې له سره ولوېده، ورو يې وويل:

__ته له ما سره خوشاله يې؟

بنځه رپرېدېدلې...

حمید چیغه کړه!

__ته په ما گرانه يې، بد مې نه درباندي لوريږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم ترزوی کم نه گنلېم، ما به ولي وژله؟

حمید یوه شېبه غلې و، بیا يې یو دم وژړل... ده د ماشوم غوندې اوبنکې تویولې...

غوټۍ په حیرانی ورته کتل... وروسته يې سترگې له اوبنکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر يې په خپل ټټر پورې ونيو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیکو بدل شو، په غریو کې يې وویل:

__دا د جانکو دام دی، زما خولۍ خو میاشتي مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د شاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د شاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

بنځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه بنکارېده. ورو يې وویل:

__جانکو څه شو؟

__ومې شاپه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، وریاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه گورم.

بنځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونگېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېگ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لار، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خواته وکتل، په زوټه یې وویل:

—گل میره!

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ورننوته، پیشو د شیدو په ډک دېگ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په گوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولگېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یگ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو خانگو ته غړۍ وراوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته وروگرځېده.

غوټۍ گړندي گامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د گل بوی نیولی و، ترونو ورهاخوا شنه تاگونه ښکارېدل. غوا د تاکنونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پانې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو نږدې شوه، پرې ته یې لاس وروغځاوه، پرې نیم گز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ورتول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترگې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې، بلې خواته خوځېدله... غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکنونو شنو پاڼو ته خوله ورتیته کړه، ښځې ټوپ کړل، پرې یې ټینگ ونيو، غوا منډه واخیسته، ښځه پرمخې پرېوته، پرې یې پرېښود، غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې وړې لوتې راوړغړېدې.

ښځې سترگې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، وېې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترگې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښې لاس گوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، گوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، گوتې یې وسولولې، سرېښاکه وې، لاس یې پزې ته ورووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرڅۍ ته یې ونيو، گوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کین لاس یې د یوه بنیاد پر سپېره لاس اېښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پرمخې ولوېده، هماغسې بې حرکتې پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترگې وغړولې، گارگوتې وینسته یې د یو چا پر سپېره لاس پراته ول، سترگې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولگول، د پښو ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لگېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

ښی خپل لږزاندۀ لاس خاورو ته ور نږدې کړ، بېرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شېبه یې په ډډو سترګو له خاورو راوتلې لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لاندۀ لستونې پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونيو، کش یې کړ، له خاورو سپېره ویښته راووتل، وروسته تندې ښکاره شو، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټۍ په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې ورېږدېدې:

—جا، جا، جانکو!

د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لارې راووتې، لاندې یې وکتل، د سړي غاړه تر نیمايي غوڅه وه، له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترڅې اوبه راپورته شوې، ټوخي واخیسته، کانګو ونيوله، مخ یې کوږ کړ، ویې ګرځول، سړي ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ پڼګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پانې وې، تر پانو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کین لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوتې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

—زه، زه چېرته یم.

کوم ځواب یې وانه وربډ.

پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیاد پر لوڅه بېره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کین بغور یې لوند ورته واېسېد، ورو یې

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينستو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپينو سترگو لگېدلې... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي. د مڼو د ونو له تورو څانگو څخه د لاسي بتي رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

— غوتۍ!

ښځه د تاک پاڼو ته وروښوېده، رڼا د ونو تر څانگو را ووته، پر مخامخ دېوال ولگېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پاڅې يې لږ زېدلې...

د لاسي بتي رڼا د باغ په کونج کې گرځېدلې... ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانگې وانگې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وگرځېده، کولپ ور لوبدلې و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مړۍ نه يې يواځې خرهاری راووت.

د بتي رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلي پر څرېدلو څانگو ولگېده، څانگو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاره يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکری يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، خراغ ته يې ورپو کړل، د وره شاته غلې کېناسته.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونگېښې کورررر کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتي رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوبېده، رڼا پر يوه عکس ولگېده، ملک عطاالدين شخ بريتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

— غوتۍ!

غوتۍ په بېړه ولاړه شوه، په لاس کې ښولې چاره يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتي يې له لاسه ولوبېده، له دروازې سره ولگېد، درب شو، په غولي ولوبېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليڅکه ويسته، خو تر ښۍ پښې يې د يوه بنيادم گوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرگي پر صندوق ورغله، زنگونه يې پر صندوق ولگېدل، شا په تخته پريوته.

بتی. وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د بښځې پر مخ سپینه رڼا ولگېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سوړ و، وړې، وړې لوتې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زگیروي شو، اورلگیت ولگېد، د حمید په غټو سترگو کې د اورلگیت د دانې لمبه ښکارېدل.

بله دانه لاتین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونيوله.

حمید خپل مټ ته لاس ورووړ، د پیازو چاره پکې بنده وه، چاره یې له لاستني ونيوله، کش یې کړه، سړي وینې باد شوې.

بښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د بښځې له زنگانه سره ولگېده، پر مخې پریوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترگو ته یې د حمید سړي سترگې ودرېدې، د سړي له خولې لارې باد شوې، د بښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، بښځه پر اړخ ږنگه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراډه ترې ویسته، تر مټ یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ورواچوله.

حمید بښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سړي دېوال ته کوږ و، په راوتلو ردو سترگو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

—جانکو دې ولېد؟

بښځه له حرکت له لږد لې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، بښځه یې تروینتو ونيوله، د هغې سر پورته شو، سترگو ته یې د چت تور لرگی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخنډل، له خولې یې باد شوې لارې د بښځې پر سپینه غاړه ولگېدې.

سړي یو دم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

—زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځگونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅونه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

حمید غلی شو، یو دم یې وخنډل، څنگ یې بدل کړ، د سدری له جبهه یې گڼې کونجیاني (کلیاني) راوپستې، د لرگې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یو دم وخنډل:

— دا ویني؟

ښځې په حیرانۍ وروکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاتین ته ورنږدې کړ، ورو یې وویل:

— ورته وگوره! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې خټې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وگوري په خندا یې وویل:

— دې تبر د ډېرو غړۍ خوړلې دي، ته ورته وگوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مورد غاړې وینه هم گډه شوې ده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یو دم یې توب کړل، پر سړي ورپرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي ترستوني ونيوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه، څو څاڅکې د خراغ په ښښه و بهېدل، ښځه یوې خواته ږنگه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولۍ سور کړ. د ښځې راوتلې ټټر په تېزۍ کېښته پورته کېده....

سړي ولاړ شو، د ښځې گېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وتوخل، تاو را تاو شوه، بېرته یې حرکت پرېوته.

سړي چیغه کړه!

— ستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لگېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وېرې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

— خو دې نه پوښتل چې ولې؟

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندۍ تريو شو، چيغه يې کړه:

—پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ويل يې چې ملک سړی يم، څنگه خپله لوريو مو تروان ته ورکم.

سړی غلی شو، ښځې ته يې وکتل، هماغسې يې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخنډل، په ملنډو يې وويل:

—پوهېږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې ږدې سترگې ورته نيولې وې...

د سړي تندۍ تريو شو، په خشکه يې وويل:

—زه ستا پر خيرن مخ نه وم مين، خبره د اتو شلو جريبو ځمکې، باغ، کلا او گانو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوثو هم ميراث وه، نو دا جايداد، ما د ځان لپاره تياره گوله گڼله، بس! ملک بايد مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو گوډ غوثو په څټ کې راشين شو، هيڅ مې نه وو ورته ويلې، هسې يې راسره بده شوه، که گوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسي هم گران وم، ترور مې وه، غوثو يې د خپل خاوند قاتل گانېه، ته ووايه! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه!

ښځې د توشکي ژۍ د خپل ښي لاس په موټ کې ټينگه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

—پوهېدم چې غوثو په جومات کې دی، گوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي ټۍ مې د گوډ تر توشکي لاندې کړه.

سړي وخنډل، خبرې يې پرې شوې، بېرته يې وويل:

—پوهېږې چې لاسي ټۍ مې له کومه کړه؟!

ځواب يې وانه ورېد.

—ستا د پلار له جبهه مې راوېسته، لومړۍ مې مړې، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بتۍ چې ما د گوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو گز ليرې د پيازو چاره پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

—چاره غواړي؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاره يې پر پونده ووهله، چاره د ښځې له لاس سره ولگېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

—هه! دا يې هم چاره!

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په خبر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښۍ سترگې راوتلې او ښکته يې ور غږېده، د غوږ تر څنگ يې په گڼو گارگوټې تورو وينستو کې پټه شوه.

سړي وخنډل:

—مور مې دې هم همداسې ووژله، ما ښام قضا کاځداني ته ننوتم، تر ماخستنې ماته و، مور دې له خراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو او بوته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدلې، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خوبوکه يې لانيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنگه شوه، لاسونه مې سړو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د گوډ خر هاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنگه زما کېدې؟ گوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما يې يواځې پر سپينو پايشو خپل له وينو ډک لاسونه خنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاځداني ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چينغې دې کړې، گوډ له برجه را کښته شو.

سړی غلی شو، بېرته يې شونډې و خوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاځداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چينغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

سړي خراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاتين ژپړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خدا وويل:

— اوس يواځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تېر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خدا زور ونيو، له خولې يې لارې باد شوې، هماغسې يې په خدا کې وويل:

— په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يواځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړې. ته ووايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وایم چې دواړه سره جوړول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځگونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه، لاتين ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاتين پورته کړ، کړنگ شو، سړي خپل سر ته غبرگ لاسونه ونيول، په وينستو کې يې د خراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپرېمونتوت.

ښځه زانگې وانگې له کوتې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مړۍ کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وگرځېده، څو گامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولگېدل، په وار خطايې يې ور وکتل، له تيت ښاخ څخه د منو سپين گلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور رسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاڅکل جلا شو، بېرته شاپر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په گڼو څانگو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې گرځېده... وروسته ورکه شوه.

ښځې تېزه تېزه ساه وهله... بيا يې نږدې غږ واورېد:

—غوټی!

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نږدې پانې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سره ساه ويسته، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تيزی سره ساه وهله... يودم يې تر ښۍ پښې د يو چا گوټې تاو شوې، کش شوه، د تاک پانې يې له مخ سره ولګېدې، ټکری يې په يوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار ميدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بېرته پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا يې پر بېرو ويښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې يې تېر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې گوټې تاو کړې، سړی د ښځې پر ټټر زور راووست، تېر يې پورته کړ، ښځې وټوخل، تېر ته يې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولګېدل. خرهاری يې تر غوږ شو، سترګې يې رڼې کړې، تېر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل، د هغه له ستوني وينو دارې وهلې... تېر يې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه يې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر يوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پر مخې پړيووت، له ورمېره يې د چارې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخور، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، يو څوک ولاړ و، خبره يې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا يې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نيم گز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې يې پر ځمکه ولګېدې، خبره يې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې يې اوښکې ځلېدلې، په غړيو کې يې وويل:

— غوتی زویه!

ښځې په حیرانی ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډه ورکړې، چيغه یې کړه!

زه یم، غوث الدین!

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چيغه یې تر خولې راووته!

— لالا!

ځان یې د تره غیږې ته ورواچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوتی د ککړۍ په گڼو پېچلو وینستو کې گوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

— هر څه به سم شي، هر څه!

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جر غږ وویل:

لالا! ما دې خپل کور ته بوځه!

سړي د ښځې پر ککړۍ شونډې کینښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لگېدله، دواړه د منډو په گڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سرد سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تگ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

د ليکوال چاپ شوي اثار:

سرې سيلۍ	(د لنډو کيسو ټولگه)
مينه	(د لنډو کيسو ټولگه)
د واورې سرې	(د لنډو کيسو ټولگه)
بودا او د لېوانو پلونه	(ناول)
رڼا	(ناول)
بورې بوکۍ	(ناول)
خونکاري	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پيښې	(ژباړه)

د لراو بر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

لراو بر کتابتون

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ
- د روژه درحمت، برکت او مغفرت مياشت
- د اصحابانو کيسې
- د مصطلح الحديث علم په سوال او جواب کښې
- د پښتانه پوهه
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کرکۍ (د کمپيوټر زده کړه)
- سرطان او د چاپيريال راديو اکتيويتي
- خډران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي
- ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردگ)
- Dr.Hameed Shuja
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN
- د کوچنيانو تنفسي سيستم
- لیکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراو بر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه اثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• هنر او ادبیات :

- رائي کيسه وليکو _____ نصير احمد حمدي
- مناجاتونه _____ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوتي _____ ويناواله: وحیده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) _____ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې _____ ليکوال: څارنوال احمد منگل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) _____ ډاکټر عبدالباري
- زما سوي (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- فتيال (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پرليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان _____ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شير شاه سوري د افغانانو ترمنځ د يووالي هڅونکې _____ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ تړون د حقوقو او سياست په تسله کښي _____ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه _____ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبي _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پرليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library